

— A! începu el bucuros. Ai venit de mult? Nici nu știam că ești aici. Îmi pare foarte bine că ai venit.

Bătrânul prinț îl tutuia uneori pe Levin, iar alteori îi spunea dumneata. Acum îl îmbrățișă și, stând de vorbă cu el, nu-l luă în seamă pe Vronski, care se ridicase și aștepta în liniște ca prințul să-i spună și lui un cuvânt.

Kitty simți că, după cele întâmplate, Levin răbda cu greu amabilitatea bătrânului prinț. Mai văzu, de asemenea, răceala cu care tatăl său răspunse în cele din urmă la salutul lui Vronski și felul în care acesta se uita la prinț cu o prietenoasă nedumerire, căutând să înțeleagă și totuși neînțelegând cum putea să aibă cineva o atitudine dușmănoasă față de dânsul. Kitty roși.

— Prințule, lasă-ni-l pe Konstantin Dmitrici, zise contesa Nordstone. Vrem să facem o experiență.

— Ce experiență? Să învărtiți mesele? Vă rog să mă iertați, doamnelor și domnilor; dar după mine e mai distractiv jocul cu inelul, răspunse bătrânul prinț și se uită la Vronski, bănuind că el dăduse această idee. Jocul cu inelul are, cel puțin, oarecare sens.

Vronski se uită mirat la prinț, cu o privire fixă; apoi, abia zâmbind, începu îndată să vorbească doar cu contesa Nordstone despre un mare bal, care trebuia să aibă loc peste o săptămână.

— Sper că vii și dumneata?! o întrebă Vronski pe Kitty.

De îndată ce bătrânul prinț se întoarse în altă parte, Levin ieși neobservat. Ultima impresie păstrată de el din seara aceea era fața zâmbitoare, fericită a lui Kitty, care răspundea ceva la întrebarea lui Vronski în legătură cu balul.

XV

După ce se isprăvi serata, Kitty îi povesti mamei sale convorbirea avută cu Levin și, cu toate că-i era milă de dânsul, se bucura la gândul că fusese cerută în căsătorie. N-avea nicio îndoială că se purtase așa cum se cuvenea. În pat însă, Kitty nu putu să adoarmă mult timp. O imagine o urmărea neconținut: chipul lui Levin cu sprâncenele întunecate, pe sub care ochii săi buni priveau trist, posomorât, în timp ce-l asculta pe tatăl său și se uita când la ea, când la Vronski. Și-i era atât de milă de el, încât o podidiră lacrimile. Se gândi însă îndată la acela pentru care-l jertfise și-i veni

numaidecât în minte fața lui bărbătească, energică. Își aminti de calmul plin de noblețe al lui Vronski și de bunătatea sa față de toți cei din jur. Își aduse aminte cum o iubea acela care-i era atât de drag... inima i se umplu iarăși de bucurie și-și culcă obrazul pe pernă cu un zâmbet de fericire pe buze. „Păcat, îmi pare rău, dar ce să fac? N-am nicio vină!” își zise Kitty. O voce lăuntrică îi spunea însă cu totul altceva. Nu știa de ce trebuia să se căiască: pentru că-l atrăsese sau pentru că-l respinsese pe Levin? Fericirea îi era otrăvită de îndoieli. „Doamne, miluiește-ne, Doamne, miluiește-ne, Doamne, miluiește-ne!” îngână ea până adormi.

Între timp, jos, în micul birou al prințului se petrecea între părinți, din pricina fetei favorite, una dintre scenele care se repetau atât de des.

— Ce e? Uite ce e! strigă prințul dând din mâini și strângându-și brusc halatul căptușit cu blană de veveriță. Asta e: n-ai mândrie, nici demnitate. Faci fata de răs și o nenorocești cu pețitul ăsta ticălos și prostesc.

— Dar ce-am făcut, pentru numele lui Dumnezeu! răspunse prințesa, gata să izbucnească în plâns.

Mulțumită și fericită după convorbirea cu fiică-sa, prințesa venise ca de obicei la bărbatul ei să-i ureze noapte bună și, deși n-avusese de gând să-i vorbească despre propunerea lui Levin și despre refuzul lui Kitty, îi făcuse totuși soțului o aluzie că lucrurile cu Vronski îi păreau ca și împlinite, totul urmând a fi încheiat de îndată ce va sosi mama lui. Auzind vorbele acestea, prințul sări ca ars și începu să rostească pe un ton ridicat cuvinte grele:

— Ce-ai făcut? Uite ce: mai întâi, ademenești un mire... Toată Moscova are să vorbească, și pe bună dreptate. Dacă organizezi serate, atunci invită pe toată lumea, nu numai pe mirii anume aleși. Poftește-i pe toți filfizonii ăștia (așa îi numea prințul pe tinerii din societatea moscovită), angajează un pianist și lasă-i să danseze. Dar să nu-mi faci ca azi: chemi mirii pentru codoșlăc. Mi-a fost scârbă, da, scârbă, de ce-am văzut. Dar dumneata ți-ai atins scopul și ai sucit capul fetișcanei. Levin e un om de o mie de ori mai bun. Celălalt e un filfizon din Petersburg, din aceia croiți în serie, pe același calapod – nu fac două parale! Chiar dacă ar fi prinț de sânge, fata mea n-are nevoie de dânsul.

— Dar ce-am făcut?

— Ai... încep, mânios, prințul.

— Știu eu că, dacă te-aș asculta pe tine, îl întrerupse prințesa, nu ne-am mărita fata niciodată. Dacă-i așa, mai bine am pleca toți la țară de pe-acum.

— Chiar că ar fi mai bine să plecăm.

— Dar stai puțin. Crezi că umblu după el? Deloc! E un băiat foarte bun... s-a îndrăgostit de Kitty și mi se pare că și ea...

— Da, ți se pare! Dar dacă fata se îndrăgostește de-a binelea și lui îi arde de însurătoare ca și mie? Ah, să nu-l mai văd în ochi! „Ah, spiritism, ah, Nisa... ah, la bal!” Și prințul, imitându-și, chipurile, soția, făcea câte o reverență la fiecare cuvânt. Dar dacă, să zicem, am nenoroci-o pe Katenka, dacă într-adevăr l-ar lua în serios...

— Ce te face să crezi asta?

— Nu cred, știu. De aceea avem noi bărbații ochi, și nu femeile. Văd un bărbat care are intenții serioase, ăsta-i Levin. Și mai văd un sticlete, ca ușuraticul acela împopoțonat, care nu caută decât distracții.

— Ție, dacă-ți intră ceva în cap...

— Ai să-ți aduci aminte de vorbele mele, dar prea târziu, cum s-a întâmplat și cu Dașenka.

— Bine, bine, să nu mai vorbim de asta, îl opri prințesa, amin-tindu-și de nefericita Dolly.

— Foarte bine, noapte bună!

După ce se binecuvântară reciproc și după ce se sărutară, soții se despărțiră, simțind însă că fiecare rămăsese cu părerile sale.

La început, prințesa avea o nestrămutată convingere că în seara aceea se hotărâse soarta lui Kitty, neîndoindu-se deloc de intențiile lui Vronski. Dar cuvintele soțului o tulburară adânc. Când se întoarse în odaia ei, prințesa – întocmai ca și Kitty – repetă de câteva ori în gând, îngrozită de viitorul necunoscut: „Doamne, miluiește-te-ne, Doamne, miluiește-te-ne, Doamne, miluiește-te-ne!”

XVI

Vronski nu cunoscuse niciodată viața de familie. Mama sa fusese în tinerețe vestită în societate pentru frumusețea și

farmecul ei și avusese în timpul căsătoriei, și mai ales după aceea, multe aventuri, cunoscute de toată lumea. El aproape că nu-și aducea aminte de tatăl său. Fusese crescut în Corpul Pajilor¹.

Ieșind din școală, foarte tânăr și strălucit ofițer, Vronski intrase de la început în cercul unor militari bogați din Petersburg. Deși frecventa uneori înalta societate a capitalei, toate aventurile lui amoroase se petreceau în afara acestei lumi.

La Moscova, pentru întâia oară, după viața luxuoasă, dar falsă de la Petersburg, Vronski simți farmecul apropierii de o fată de societate, drăguță și nevinovată, care se îndrăgostise de dânsul. Nici prin gând nu-i trecea că s-ar putea strecura ceva rău în relațiile lui cu Kitty. Dansa la baluri mai mult cu ea. O vizita acasă. Vorbea cu dânsa ceea ce se vorbește de obicei în societate, adică fel de fel de fleacuri... dar fleacuri cărora el le dădea, fără voie, un înțeles deosebit pentru ea. Deși nu-i spusese nimic ce n-ar fi putut fi rostit față de toată lumea, Vronski simțea că fata se atașa tot mai mult de el. Și cu cât simțea mai bine acest lucru, cu atât plăcerea lui era mai mare, iar sentimentul său pentru dânsa era mai duios. El nu știa că felul de a se purta față de Kitty avea un nume – ademenire de fete, fără intenție de căsătorie – și că această ademenire este una dintre faptele cele mai urâte, obișnuite în cercul tinerilor străluciți ca dânsul. I se părea că el, cel dintâi, descoperise plăcerea aceasta și era încântat de descoperirea lui.

Dacă ar fi putut auzi discuția dintre părinții lui Kitty în seara aceea, dacă ar fi fost în stare să judece lucrurile din punctul de vedere al familiei și ar fi aflat că biata Kitty ar fi nenorocită dacă nu s-ar însura cu ea, el ar fi rămas uimit și nu i-ar fi venit să creadă. Nu-și putea deloc închipui că tot ce-i făcea o mare și deosebită plăcere, atât lui, cât mai cu seamă ei ar putea fi ceva rău. Cu atât mai puțin îi trecea prin minte că trebuie să se însoare.

Niciodată nu se gândise serios la posibilitatea unei căsătorii. Nu numai că nu-i plăcea viața de familie, dar – după părerea generală a cercului de burlaci în care trăia – familia, și mai ales soțul, i se părea ceva străin, ostil și, în primul rând, ridicol.

¹ Liceu militar pentru aristocrați ai cărui absolvenți intrau aproape toți în garda imperială.

Deși nici nu bănuia ce vorbiseră părinții fetei, Vronski simți, plecând atunci, seara, de la familia Șcerbațki, că tainica legătură sufletească dintre dânsul și Kitty se adâncise în seara aceea atât de mult, încât trebuia neapărat să ia o hotărâre. Dar ce anume trebuia să hotărască, asta nu-l mai tăia capul.

„Tocmai ăsta e farmecul”, își zise el, plecând de la familia Șcerbațki stăpânit de un sentiment plăcut de puritate și de prospețime, datorită în parte și faptului că nu fumase toată seara, și cuprins totodată de un nou sentiment de duioșie, născut din dragostea ei pentru dânsul. „Tocmai aici e farmecul, că n-am spus nimic, nici eu, nici ea, dar ne-am înțeles atât de bine unul cu altul în convorbirea tainică a privirilor și a intonațiilor, încât astăzi mi-a mărturisit mai lămurit decât oricând că mă iubește. Și ce drăguț, ce simplu și, mai ales, cu câtă încredere! Eu însumi mă simt mai bun și mai curat! Simt că am inimă și ceva bun în mine. Ochii aceia frumoși, îndrăgostiți! Când mi-a spus: «Foarte mult...» Ei și? Nu face nimic. Sunt bucuros, e bucuroasă și ea.” Și Vronski începu să se gândească unde să se mai ducă în seara aceea.

Trecu în revistă locurile unde s-ar fi putut duce. „La club? O partidă de *bésique*¹? Un pahar de șampanie băut cu Ignatov? Nu, nu mă duc. La *Château des fleurs* îl găsesc pe Oblonski; acolo sunt cuplete, cancan... Nu, m-am săturat. Tocmai de asta mi-e dragă familia Șcerbațki – mă face mai bun. Mai bine hai acasă.”

Vronski porni de-a dreptul spre camera lui de la „Dussot”, porunci să i se servească masa, se dezbracă și, cum puse capul pe pernă, se cufundă, ca de obicei, într-un somn adânc și liniștit.

XVII

A doua zi, la unsprezece dimineața, Vronski plecă la gară să-și întâmpine mama, care urma să sosească cu trenul de Petersburg. Pe prima treaptă a scării mari de la gară, se întâlni cu Oblonski. Acesta își aștepta sora, care trebuia să vină cu același tren.

— Ah! Excelență! strigă Oblonski. Pe cine așteptați?

¹ Joc de cărți asemănător pichetului, care se joacă în doi (fr. în original).

— Pe mama, răspuse Vronski, zâmbind ca toată lumea care se întâlnea cu Oblonski. Îi strânse mâna și amândoi urcară împreună scara. Vine azi de la Petersburg.

— Te-am așteptat până la două. Unde te-ai dus de la Șcerbațki?

— Acasă, zise Vronski. Trebuie să recunosc... eram așa de binedispus ieri după plecarea de la Șcerbațki, încât n-am mai avut chef să mă duc nicăieri.

— „Caii năvăși, pursânge, îi cunosc după dangale, iar pe-n-drăgostitul tânăr, după ochii dumisale”, declamă Stepan Arkadici, exact cum îi recitase în ajun lui Levin.

Vronski zâmbi, ca și cum n-ar fi tăgăduit, dar schimbă numai-decât vorba.

— Dar tu pe cine aștepți? întrebă Vronski.

— Eu? O femeie frumoasă.

— Așaa!

— *Honni soit qui mal y pense!*¹ Pe sora mea, Anna.

— A, pe doamna Karenina? zise Vronski.

— O cunoști?

— Mi se pare că da. Adică nu... la drept vorbind, nu-mi mai aduc aminte, răspuse distrat Vronski, căruia numele Karenin îi evocă o persoană afectată și plictisitoare.

— Dar pe Aleksei Aleksandrovici, celebrul meu cumnat, probabil că-l cunoști. Toată lumea îl știe.

— Îl cunosc după reputație și din vedere. Știu că e un om inteligent, învățat și, pare-mi-se, religios... Dar, știi, eu nu pot să judec, *not in my line*², încheie Vronski.

— Da, e un om extraordinar... puțin cam conservator, dar e foarte cumsecade, spuse Stepan Arkadici, foarte cumsecade.

— Cu atât mai bine pentru dânsul, zise Vronski zâmbind. Ah, aici erai? spuse el unui lacheu înalt și bătrân, slujitorul mamei sale, care stătea lângă ușă. Intră!

În ultimul timp, Vronski simțea o deosebită simpatie pentru Oblonski, nu numai din pricina farmecului acestuia, recunoscut

¹ „Acoperit de rușine să fie cel ce se gândește la ceva rău!” (fr. în original).

² „Nu-i genul meu” (engl. în original).

de toată lumea, ci și fiindcă Stepan Arkadici era înrudit de aproape cu Kitty.

— Ei, ce zici? Organizăm duminică un supeu în cinstea stelei noastre? îl întrebă Vronski și-l luă, zâmbind, de braț.

— Negreșit. Eu fac lista de subscripție. A, l-ai cunoscut aseară pe prietenul meu Levin? îl întrebă Stepan Arkadici.

— Cum să nu! Dar a plecat repede.

— E un băiat simpatic, urmă Oblonski. Nu-i așa?

— Nu știu, răspuse Vronski. Oare de ce toți moscoviții... Afară, bineînțeles, de acela cu care vorbesc, adăugă el glumeț, au ceva tăios în fire? Sunt veșnic puși pe ceartă, se supără ușor și parcă vor să dea lecții.

— Ai dreptate, așa-i... zise Stepan Arkadici, râzând cu poftă.

— Vine curând trenul? îl întrebă Vronski pe un slujbaș de la căile ferate.

— Sosește acum, răspuse slujbașul.

Apropierea trenului se simțea, din ce în ce mai mult, după forfota pregătirilor din stație, fuga de ici-colo a hamalilor, apariția jandarmilor și a slujbașilor, ca și după sosirea celor ce așteptau pe cineva. Prin ceața geroasă se zăreau muncitorii în scurte îmblănite și cu păslari mari, trecând peste șinele care se întretăiau. În depărtare, pe linii, se auzeau șuieratul locomotivei și cutremurarea pricinuită de acea greutate masivă care se apropia.

— Nu, urmă Stepan Arkadici, care voia neapărat să-i povestească lui Vronski despre intențiile lui Levin cu privire la Kitty. Nu, nu l-ai apreciat just pe Levin al meu. E un om foarte nervos și uneori chiar urâcios. În schimb, alții e foarte drăguț. E o fire deschisă, cinstită. Are o inimă de aur. Ieri însă a avut anumite motive, urmă el cu un zâmbet plin de înțeles, uitând cu totul sentimentul de sinceră simpatie pe care-l avusese în ajun pentru prietenul său Levin, sentiment pe care-l simțea acum pentru Vronski. Da. A avut motive să fie foarte fericit ori foarte nenorocit.

Vronski se opri și întrebă de-a dreptul:

— Cum adică? Nu cumva a cerut aseară mâna cumnatei tale?

— Poate, răspunse Stepan Arkadici. Cam așa ceva mi s-a părut ieri. Da! Dacă a plecat devreme și dacă era și indispus, asta trebuie să fie... E îndrăgostit de mult. Îmi pare rău, foarte rău, pentru dânsul.

— Așa!... În trecut fie spus, cred că ea ar avea dreptul la o partidă mai bună, zise Vronski și, îndreptându-și umerii, începu să se plimbe din nou. De altfel, nici nu-l cunosc bine, adăugă el. Da, neplăcută situație! De aceea cei mai mulți preferă să aibă de-a face cu femei de moravuri ușoare. Eșecul pe lângă ele arată numai că n-ai destui bani, pe când aici îți pui în joc demnitatea. Dar iată și trenul!

Într-adevăr, în depărtare se auzea fluieratul locomotivei. Peste câteva clipe, peronul se cutremură. Locomotiva trecu aruncând aburi, care din pricina gerului se lăsau în jos. Pârghia roții din mijloc cobora și se-ntindea încet, în cadență. Cu capul înfofolit, mecanicul – plin de promoroacă – salută lumea. După tender, vagonul de bagaje, ca un câine care schelălăia, trecu din ce în ce mai încet, cutremurând tot mai puternic peronul. În sfârșit se iviră și vagoanele de pasageri, care se opriră cu o ușoară smucitură.

Un conductor fercheș sări din mers, dând un semnal cu fluierul. După el începură să coboare, câte unul, călătorii nerăbdători: un ofițer din gardă, țanțoș, care privea sever în juru-i; un negustoraș neastâmpărat, cu un geamantan, zâmbind vesel; un mujic cu o traistă în spate.

Vronski stătea alături de Stepan Arkadici și cerceta vagoanele și pe pasagerii care coborau, uitând-o cu totul pe maică-sa. Ceea ce aflase adineauri despre Kitty îl tulburase și-l măgulise. Pieptul i se umfla fără voie. Ochii îi străluceau. Se simțea învingător.

— Contesa Vronskaia se află în compartimentul acesta, anunță fercheșul conductor, apropiindu-se de Vronski.

Cuvintele conductorului îl treziră și-l siliră să-și aducă aminte de maică-sa, pe care venise s-o întâmpine. În adâncul sufletului, Vronski – deși nu-și dădea seama – nu-și respecta mama și n-o iubea! Dar, după concepția societății în care trăia și după educația lui, nici nu-și putea închipui altă purtare față de ea decât o atitudine foarte supusă și foarte respectuoasă, care era cu atât mai

plină de supunere și de respect, în exterior, cu cât inima lui o stima și o iubea mai puțin.

XVIII

Vronski îl urmă pe conductor în vagon; dar se opri la intrarea compartimentului ca să facă loc unei doamne care tocmai ieșea. Cu simțul obișnuit al omului de societate, el înțelese, dintr-o singură privire aruncată asupra acestei doamne, că ea făcea parte din înalta societate. Își ceru iertare și intră în vagon. Simți însă dorința s-o mai privească o dată, nu din pricina frumuseții, nici a distincției și grației firești ce se răsfrângeau din întreaga-i ființă, ci fiindcă în expresia feței sale frumoase, în clipa când trecu pe lângă dânsul, era ceva deosebit de gingaș și de mângâietor. Când își întoarse capul, și-l întoarse și ea. Ochiul săi strălucitori, cenușii, care păreau aproape negri din pricina genelor dese, se opriră prietenos și atent pe chipul lui, ca și cum ar fi încercat să-l recunoască și, numaidecât, se îndreptară asupra mulțimii în mișcare, căutând parcă pe cineva. În această scurtă privire, Vronski avu timp să prindă vioiciunea stăpânită care-i scăpăra pe față, trecând de la ochii strălucitori la zâmbetul abia văzut ce-i arcuia buzele rubinii. Părea că în toată ființa i se revărsa un prisos de simțire, care înflorea fără voie în lucirile ochilor ori într-un surâs. Ea căută să-și stingă lumina prea vie din ochi, dar aceasta nu conținea să-i lumineze zâmbetul abia simțit, fără știrea ei.

Vronski intră în vagon. Maică-sa, o bătrânică uscățivă, cu ochi negri și cu cărlionți, privindu-și fiul printre gene, schiță un surâs cu buzele-i subțiri. După ce se ridică de pe canapea și-i încredință cameristei sacul de voiaj, contesa Vronski îi întinse fiului său o mână mică, uscată și, ridicându-i capul înclinat pe mâna ei, îl sărută pe obraji:

— Ai primit telegrama! Ești sănătos? Slavă Domnului!

— Ai călătorit bine? întrebă Vronski și se așeză lângă dânsa trăgând cu urechea la glasul feminin de după ușă.

Știa că era vocea doamnei cu care se întâlnise la intrare.

— Totuși, nu sunt de părerea dumitale, spunea glasul acela.

— E părerea unui locuitor din Petersburg, doamnă.

— Nu părerea unui locuitor din Petersburg, ci părerea unei femei, răspunse ea.

— Și acum, dă-mi voie să-ți sărut mâna.

— La revedere, Ivan Petrovici. Vezi, te rog, dacă fratele meu nu e pe acolo și trimite-l la mine, adăugă din ușă doamna și intră iarăși în compartiment.

— Ei? Ți-ai găsit fratele? o întrebă contesa Vronskaia pe tânăra doamnă.

Vronski înțelese atunci că aceasta era Karenina.

— Fratele dumneavoastră e aici, spuse el ridicându-se. Ierțați-mă că nu v-am recunoscut; dar cunoștința noastră a fost atât de scurtă, urmă Vronski, înclinându-se, încât desigur că nici nu vă mai amintiți de mine.

— O, nu, v-aș fi recunoscut, fiindcă aproape tot drumul s-a vorbit numai de dumneavoastră, răspunse ea, lăsând în sfârșit să se reverse într-un zâmbet însuflețirea-i năvalnică. Dar fratele meu tot n-a venit.

— Cheamă-l, Alioșa, zise bătrâna contesă.

Vronski coborî pe peron și strigă:

— Oblonski! Aici!

Dar Karenina nu-și mai așteptă fratele, ci – cum îl văzu – coborî din vagon cu pași hotărâți și ușori. De îndată ce Stepan Arkadici se apropie de ea, Karenina, cu o mișcare ce-l surprinse pe Vronski prin siguranță și grație, îl cuprinse pe fratele său cu brațul stâng de gât, îl trase repede spre dânsa și-l sărută cu putere. Vronski o privea întruna și zâmbea fără să știe de ce. Aducându-și aminte că-l aștepta maică-sa, se urcă iarăși în vagon.

— Nu-i așa că-i foarte drăguță? îl întrebă contesa, gândindu-se la Karenina. Bărbatul ei a urcat-o în compartimentul meu. Mi-a părut foarte bine. Am vorbit tot drumul. Dar tu? Se spune că... *vous filez le parfait amour. Tant mieux, mon cher, tant mieux.*¹

— Nu știi la ce faci aluzie, *maman*, răspunse rece fiul. Ce zici, *maman*? Mergem?

Anna intră din nou în vagon, să-și ia rămas-bun de la contesă.

¹ „Vă iubiți ca doi porumbei. Cu atât mai bine, dragul meu, cu atât mai bine” (fr. în original).

— Și așa, contesă, v-ați întâlnit cu fiul Domniei Voastre, iar eu cu fratele meu, rosti vesel Karenina. Am dat de fundul sacului meu cu povestiri. Nici n-aș fi avut ce să vă mai istorisesc.

— Ah, nu, zise contesa luând-o de braț. Cu dumneata aș putea face ocolul pământului și nu m-aș plictisi. Ești una dintre acele persoane simpatice, cu care-ți place și să vorbești, dar să și taci. Cât despre fiul dumitale, te rog să nu te mai gândești la dânsul. E cu neputință să nu vă despărțiți niciodată.

Karenina stătea nemișcată, dreaptă. Numai ochii îi zâmbeau.

— Anna Arkadievna, îi explică apoi contesa fiului său, are un băiețel, mi se pare de opt ani. Nu s-a despărțit niciodată de el și e foarte necăjită că a trebuit să-l lase singur.

— Da, am vorbit tot timpul cu contesa: ea, despre fiul ei, și eu, despre al meu, urmă Karenina; și iarăși zâmbetul îi luminează fața – un zâmbet duios, care-l învăluie pe Vronski.

— Fără îndoială că v-ați plictisit bine, zise Vronski, prinzând numaidecât din zbor această minge a cochetăriei pe care i-o aruncase Karenina.

Dar ea nu dorea, probabil, să urmeze convorbirea pe acest ton. De aceea se întoarse către bătrâna contesă:

— Vă mulțumesc foarte mult. Nici n-am băgat de seamă cum a trecut ziua de ieri. La revedere, contesă.

— La revedere, draga mea, răspunse contesa. Dă-mi voie să-ți sărut obrăjorul frumos. Dă-mi voie să-ți spun pe față, ca o bătrână ce sunt, că te-am îndrăgit.

Oricât de convențională ar fi fost fraza asta, Karenina păru s-o creadă spusă din suflet și se bucură. Roși, se aplecă ușor, întinse obrazul spre buzele contesei, apoi își îndreptă din nou trupul și, cu același zâmbet care-i juca pe buze și-n ochi, îi întinse mâna lui Vronski. Acesta îi strânse mâna mică și se bucură ca de o deosebită favoare de gestul energic al Kareninei, care-i scutură mâna puternic și fără sfială. Anna Arkadievna ieși cu pași repezi, care-i purtau uimitor de sprinten trupul frumos împlinit.

— E foarte drăguță, zise bătrâna.

Fiul se gândea la același lucru. O însoți cu privirea până când silueta-i grațioasă i se șterse din vedere și un zâmbet îi rămase întipărit pe față. O văzu pe fereastră cum se apropie de fratele

său, cum își puse mâna pe mână lui și cum începu să-i spună ceva cu însuflețire, ceva care n-avea desigur nicio legătură cu dânsul, Vronski, ceea ce-i păru supărător.

— Ce zici, *maman*? Ești perfect sănătoasă? repetă Vronski întrebarea către maică-sa.

— Totu-i bine, minunat. Aleksandr e cât se poate de drăguț. Marie s-a făcut foarte frumoasă. E tare nostimă.

Contesa începu să vorbească din nou despre ceea ce o interesa mai mult: botezul nepotului său, pentru care se dusesse la Petersburg, și despre deosebita favoare a țarului față de fiul ei cel mai mare.

— Uite-l și pe Lavrenti! exclamă Vronski, uitându-se pe fe-reastră. Să mergem, dacă vrei.

Bătrânul majordom, care o însoțea pe contesă, intră în vagon ca s-o anunțe că totul era gata. Atunci contesa se ridică, pregătindu-se să coboare.

— Haidem! Acum e puțină lume, zise Vronski.

Fata luă sacul de voiaj și cășelul, iar majordomul și hama-lul – celelalte bagaje. Vronski îi dădu mamei brațul. Dar când coborâră cu toții din vagon, câțiva oameni cu fața înspăimântată trecură deodată în fugă pe dinaintea lor. Alerga și șeful gării cu șapca lui de culoare țipătoare. Se petrecuse ceva neașteptat. Lumea de lângă tren să dădea repede îndărăt.

— Ce e?... Ce e? Unde?... S-a aruncat?... L-a tăiat trenul? se auzea strigând în grupurile celor ce treceau prin fața lor.

Stepan Arkadici, la braț cu sora sa, amândoi cu fețele speriate, se întoarseră și se opriră la scara vagonului, ocolind mulțimea.

Doamnele se urcară în vagon, iar Vronski și Stepan Arkadici se îndreptară spre locul unde era adunată mulțimea, ca să afle amănunte despre nenorocire.

Un paznic, beat sau cu capul prea încotoșmănat din pricina gerului aspru, nu auzise zgomotul trenului, care manevra de-a-n-dăratelea, și fusese călcat.

Chiar înainte de a se fi întors Vronski și Stepan Arkadici, doamnele aflaseră de la majordom aceste amănunte.

Oblonski și Vronski văzuseră cadavrul desfigurat. Stepan Arkadici părea adânc zdruncinat. Avea fața crispată și era parcă gata-gata să plângă.

— Ah, ce grozăvie! Of, Anna, dacă l-ai fi văzut! Ce grozăvie! repeta el.

Vronski tăcea. Fața lui frumoasă era gravă, dar nu trăda nicio emoție.

— Ah, dacă l-ați fi văzut, contesă, urmă Stepan Arkadici. Era acolo și nevastă-sa... Te apuca groaza uitându-te la ea. S-a aruncat peste cadavru. Se spune că mortul întreținea o familie numeroasă. Ce grozăvie!

— Nu s-ar putea face ceva pentru dânsa? Întrebă doamna Karenina cu o șoaptă sugrumată de emoție.

Vronski o privi și coborî numaidecât din vagon.

— Vin îndată, *maman!* adăugă el din ușă.

Când se întoarse, peste câteva minute, Stepan Arkadici vorbea cu contesa despre o nouă cântăreață; aceasta, nerăbdătoare, întorcea mereu capul spre ușă, așteptându-și fiul.

— Haidem, zise Vronski intrând.

Coborâra împreună. Vronski pășea alături de maică-sa. În urmă veneau Karenina cu fratele ei. La ieșire îi ajunse din urmă șeful stației, care se apropie de Vronski.

— I-ați înmănat ajutorului meu două sute de ruble. Fiți bun și precizați, cui îi destinați?

— Văduvei, răspunse Vronski, ridicând din umeri. Nu înțeleg de ce mă mai întrebați.

— Dumneata i-ai dat? strigă Oblonski din urmă și, strângând mâna surorii sale, adăugă: Foarte frumos, foarte frumos! Nu-i așa că-i băiat simpatic? Respectele mele, contesă!

Oblonski și sora sa, care-și căuta camerista, se opriseră puțin în loc. Când ieșiră din gară, cupeul familiei Vronski plecase. Pasagerii sosiți vorbeau încă despre cele întâmplate.

— Ce moarte îngrozitoare! exclamă un domn trecând prin fața lor. Se spune că l-a tăiat în două.

— Dimpotrivă, cred că-i moartea cea mai ușoară, e fulgerătoare, spuse un altul.

— Mă mir că nu se iau măsuri, adăugă un al treilea.

Karenina se urcă în cupeu. Stepan Arkadici văzu cu mirare că surorii sale îi tremurau buzele și că de-abia își stăpânea lacrimile.

— Ce-i cu tine, Anna? o întrebă el după ce străbătură câteva sute de stânjeni.

— Semn rău, răspunse Karenina.

— Fleacuri, zise Stepan Arkadici. Bine că ai venit. Țasta-i lucrul principal. Nici nu-ți închipui câte nădejdi îmi pun în tine!

— Îl cunoști de mult pe Vronski? îl întrebă Anna.

— Da. Știi, sperăm că are să se însoare cu Kitty.

— Da? spuse încet Anna. Și acum să vorbim despre tine, adăugă ea, scuturându-și capul ca și cum ar fi vrut să alunge niște gânduri de prisos, supărătoare... Hai să stăm de vorbă despre treburile tale. Ți-am primit scrisoarea și iată-mă!

— Da. Toată nădejdea mi-e în tine.

— Hai, povestește-mi totul.

Și Stepan Arkadici începu să istorisească.

Ajungând în dreptul casei, el o ajută pe Anna să coboare, oftă, îi strânse mâna și plecă la serviciu.

XIX

Când intră Anna, Dolly stătea așezată în salonaș cu un băiețel blond și dolofan, care semăna de pe acum leit cu tatăl său, și-l asculta la lecția de franceză. Băiatul citea și în același timp răsucea un nasture de la bluză, care abia se mai ținea, căutând să-l rupă. Mama îi dădu de câteva ori mâna la o parte, dar mânuța grăsulie se agăța iarăși de nasture. Mama îl rupse și-l puse în buzunar.

— Stai liniștit cu mâinile, Grișa, zise Dolly și-și reluă lucrul, o cuvertură începută de mult, de care se apuca totdeauna în ceasurile grele.

Împletea nervos, trecând ochiurile pe andrea și numărându-le. Deși îi spusese soțului în ajun că n-o interesa deloc sosirea surorii acestuia, Dolly pregătise totul pentru primirea ei și, tulburată, își aștepta cumnata.

Zdrobită, copleșită de durere, Dolly nu uită totuși că Anna, cumnata sa, era soția unui înalt personaj din Petersburg și *une grande dame* a capitalei. De aceea Dolly, trecând peste prima-i hotărâre, cum își anunțase soțul, ținuse seama, adică nu uitase că-i va sosi cumnata. „La urma urmei, Anna n-are nicio vină, se gândise Dolly. N-am auzit despre ea decât lucruri foarte bune. Și,